A

Nasarudin bin Daud dan satu lagi lwn Pendakwa Raya

B

MAHKAMAH PERSEKUTUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH NO 05–13 TAHUN 2010 (W) DAN 05–28 TAHUN 2010 (W)
RICHARD MALANJUM HB (SABAH DAN SARAWAK), HASHIM YUSOFF DAN MOHD GHAZALI YUSOFF HHMP
9 FEBRUARI 2011

C

Keterangan — Saksi — Kegagalan pihak pendakwaan memanggil saksi — Perayu-perayu dituduh di bawah s 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') dibaca bersama s 34 Kanun Keseksaan — Pihak pendakwaan tidak memanggil pemberi maklumat sebagai saksi — Sama ada inferens bertentangan terpakai — Sama ada kegagalan memanggil saksi menjejaskan dan memudaratkan kes pendakwaan — Sama ada terdapat ketidakadilan berlaku — Akta Keterangan 1950 s 114(g)

D

E

Undang-Undang Jenayah — Dadah berbahaya — Pengedaran — Perayu-perayu membawa dan menunjukkan dadah kepada agen perangkap — Perayu-perayu dituduh dan disabitkan oleh Mahkamah Tinggi di bawah s 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') dibaca bersama s 34 Kanun Keseksaan — Sama ada perbuatan perayu membawa dadah merupakan suatu pengedaran seperti yang ditafsirkan di bawah s 2 ADB — Akta Dadah Berbahaya ss 2 & 39B(2)

F

Perayu-perayu telah dituduh dan disabitkan oleh Mahkamah Tinggi di bawah s 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') dibaca bersama s 34 Kanun Keseksaan. Rayuan perayu-perayu di Mahkamah Rayuan telah ditolak, oleh yang demikian, perayu-perayu memfailkan rayuan semasa. Isu yang dibangkitkan adalah sama ada perbuatan kedua-dua perayu merupakan suatu pengedaran (dadah berbahaya) seperti yang ditafsirkan di bawah s 2 ADB. Perayu-perayu berhujah bahawa, oleh kerana belum ada penyerahan dari perayu kedua kepada agen perangkap iaitu SP4, maka tidak boleh dikatakan kedua-dua perayu sedang mengedar dadah seperti yang dimaksudkan di bawah s 2 ADB. Kedua-dua perayu juga menghujahkan bahawa oleh kerana pemberi maklumat polis tidak dipanggil sebagai saksi pendakwaan, maka inferens bertentangan di bawah s 114(g) Akta Keterangan 1950 ('AK') adalah terpakai. Timbalan pendakwa raya pula berhujah bahawa jelas terdapat perbincangan antara SP4 dan perayu pertama untuk jual beli dadah, di mana perayu kedua turut hadir. Tindakan perayu kedua 'membawa' dadah di dalam beg plastik putih dan menunjukkannya kepada SP4 juga adalah suatu 'pengedaran' seperti yang ditakrifkan di bawah s 2 ADB.

G

H

I

Diputuskan, menolak rayuan kedua-dua perayu dan mengekalkan sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi:

(1) Berdasarkan fakta kes, tidak dapat dinafikan bahawa memang SP4 berurusan dengan kedua-dua perayu untuk membeli dadah daripada mereka dengan harga RM1,000 satu kilogram dan setelah dipersetujui, perayu kedua 'membawa' dadah tersebut di dalam satu beg plastik dan menunjukkannya kepada SP4. Perbuatan 'membawa' ini sahaja adalah mencukupi untuk ditakrifkan sebagai 'mengedar' di bawah s 2 ADB walaupun penyerahan dadah secara fizikal masih belum berlaku. Selain itu, perbuatan mengedar diperkuatkan lagi dengan adanya perbincangan jual beli dadah berkenaan sebelum itu antara SP4 dan kedua-dua perayu (lihat perenggan 15–16).

(2) Peranan pemberi maklumat hanyalah untuk memperkenalkan SP4 kepada perayu-perayu sahaja dan dia tidak memainkan apa-apa peranan selain dari itu. Oleh yang demikian, kegagalan pihak pendakwaan untuk memanggil pemberi maklumat tersebut sebagai saksi tidak menjejaskan atau memudaratkan kes pendakwaan kerana tidak ada ketidakadilan yang berlaku (lihat perenggan 19).

[English summary

The appellants were charged and convicted by the High Court under s 39B(2) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('the DDA') read together with s 34 of the Penal Code. The appellants' appeal to the Court of Appeal was dismissed, hence the present appeal. The issue arose was whether the conduct of both the appellants amounted to trafficking (dangerous drugs) as defined under s 2 of the DDA. The appellants submitted that, since there was no delivery of drugs from the second appellant to the agent provocateur ie SP4, therefore, it could not be said that both the appellants were trafficking in dangerous drugs as provided under s 2 of the DDA. Both the appellants also submitted that, since the police informer was not called as the prosecution's witness, as such, adverse inference under s 114(g) of the Evidence Act 1950 ought to be applicable. On the other hand, the deputy public prosecutor submitted that, it was clear that there was a negotiation between SP4 and the first appellant for the sale and purchase of drugs whereby the second appellant was also present at the material time. The conduct of the second appellant 'carrying' the drugs in the white plastic bag and showed it to SP4 also amounted to 'trafficking' as defined under s 2 of the DDA.

Held, dismissing both the appellants' appeal and affirming the conviction and sentence by the High Court:

(1) Based on the fact of the case, it was undeniable that SP4 was negotiating with both the appellants with a view of purchasing drugs from them at a price of RM1,000 per kilogram and after they reached an agreement, the

second appellant was 'carrying' the said drugs inside a white plastic bag and showed it to SP4. This act of 'carrying' was sufficient to satisfy the term 'trafficking' under s 2 of the DDA, notwithstanding that there was no physical delivery of the drugs taking place. Moreover, the act of trafficking was fortified by the negotiation to sell and purchase drugs that was taking place between SP4 and both the appellants (see paras 15–16).

(2) The role of the informer was only to introduce SP4 to the appellants and he did not play any other roles than that. As such, the failure of the prosecution to call the informer as witness did not prejudiced the prosecution's case because there was no injustice caused (see para 19).]

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai kegagalan pihak pendakwaan memanggil saksi, lihat 7(1) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2017 Reissue) perenggan 3563–3576.
Untuk kes-kes mengenai pengedaran, lihat 4(1) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2018 Reissue) perenggan 886–1075.

Kes-kes yang dirujuk

Pendakwa Raya v Mansor bin Mohd Rashid & Anor [1996] 3 MLJ 560; [1997] 1 CLJ 233, MP (dirujuk)
PP v Sa' ari bin Jusoh [2007] 2 MLJ 409; [2007] 2 CLJ 197, MP (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Keterangan 1950 s 114(g)
Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 2, 39B(2)
Kanun Keseksaan s 34

Rayuan daripada: Rayuan Jenayah No 05–03 Tahun 2005 dan 05–04 Tahun 2005 (Mahkamah Rayuan, Putrajaya)

Collin Sequerah (Zain & Co) bagi pihak plaintif.
Murtazadi bin Amran (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

Hashim Yusoff HMP:

[1] Kedua-dua perayu telah dituduh dan disabitkan oleh Mahkamah Tinggi Kuantan di bawah s 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta') di baca bersama s 34 Kanun Keseksaan.

[2] Rayuan mereka ke Mahkamah Rayuan telah ditolak dan sabitan serta hukuman mati yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi dikekalkan. Kini mereka merayu kepada mahkamah ini.

[3] Fakta ringkas kes ini adalah seperti yang terdapat di dalam alasan penghakiman Mahkamah Rayuan (sila lihat rekod rayuan tambahan ms 7–11) dan saya tidak berniat untuk mengulanginya di sini.

[4] Hanya satu isu yang dibangkitkan oleh peguam bijaksana bagi pihak kedua-dua perayu, iaitu, sama ada perbuatan kedua-dua perayu merupakan suatu pengedaran (dadah berbahaya) seperti yang ditafsirkan di bawah s 2 Akta.

[5] Peguam bijaksana bagi pihak perayu-perayu merujuk kepada s 2 Akta dan menghujahkan terdapat 18 perbuatan yang berlainan yang boleh dikatakan menjadi suatu 'pengedaran'. Beliau seterusnya merujuk kepada keterangan SP4 Konstable Abd Aziz bin Ahmad yang merupakan seorang agen perangkap yang berurusan dengan kedua-dua perayu dalam pembelian dadah berkenaan. SP4 menyatakan dia diberi wang tunai oleh Insp Haslah sebanyak RM3,000 untuk ditunjukkan kepada perayu dengan tujuan untuk meyakinkan perayu bahawa dia betul-betul berhasrat untuk membeli dadah dari perayu. Seterusnya SP4 telah berjumpa dengan seorang pemberi maklumat (*informer*) di kedai makan di Jalan Galloway seperti yang dijanjikan. Pemberi maklumat itu seterusnya memperkenalkan SP4 kepada dua orang warga Acheh iaitu 'Din' (perayu pertama) dan 'Bob' (perayu kedua). Selepas itu pemberi maklumat meninggalkan mereka dan SP4 pun memberitahu Din bahawa dia ingin membeli 3kg 'daun'. Setelah diminta oleh Din, SP4 pun menunjukkan wang yang berada di dalam dompet di pinggangnya untuk mengesahkan kepastian hasratnya untuk membeli 'daun' tersebut. Din kemudiannya bercakap dengan Bob dalam suatu bahasa yang tidak difahami oleh SP4. Setelah itu Bob beredar dan keluar dari restoran itu.

[6] Din menjawab dia boleh jualkan daun berkenaan kepada SP4 dengan harga murah sahaja iaitu RM1,000 satu kilo tetapi dia cuma ada 2kg dan beberapa bungkusan kecil sahaja.

[7] Selepas selesai makan, Din ajak SP4 keluar bersamanya ke suatu tempat di tepi jalan di luar restoran itu untuk menunggu 'barang' sampai. Sejurus selepas menunggu lebih kurang 10 hingga 15 minit, Bob pun tiba dengan membawa suatu beg plastik berwarna putih. Din memberitahu 'barang' dah tiba dan menyuruh Bob menunjukkan kandungan 'barang' di dalam beg plastik tersebut. Setelah 'barang' itu ditunjukkan kepada SP4, Din pun meminta wang pembelian dari SP4.

[8] Setelah melihat 'barang' di dalam beg plastik itu dan berpuas hati ia adalah ganja, SP4 terus memberi isyarat kepada SP9 yang terus bertindak dengan pasukan polis yang telah menunggu di dalam dan di sekitar restoran itu

dan berjaya menangkap Din dan Bob yang masih memegang beg plastik berkenaan.

[9] Peguam yang bijaksana mempertikaikan bahawa perayu-perayu mengedar dadah kerana mereka telah di tangkap oleh anggota polis sebelum mereka dapat menyerahkan dadah tersebut kepada SP4. Oleh itu, dihujahkan 'penjualan' masih belum berlaku lagi. Rujukan dibuat kepada kes *Public Prosecutor v Sa' ari bin Jusoh* [2007] 2 MLJ 409; [2007] 2 CLJ 197 di mana Mahkamah Persekutuan memutuskan, antara lain:

> (1) Mahkamah Rayuan betul bila menyatakan ungkapan 'penjualan' di dalam s 2 Akta harus ditafsir secara ketat kerana ia merupakan sebahagian dari statut pedana. Berdasarkan kaedah ini, kekaburan atau keraguan yang terdapat pada statut pedana hendaklah diputuskan secara memihak kepada tertuduh. Inilah sebabnya mengapa Mahkamah Rayuan menyatakan bahawa, untuk membentuk 'penjualan' seperti yang dimaksud s 2 Akta, hendaklah wujud penyerahan sebenar dadah berbahaya diikuti dengan pembayaran harga yang dipersetujui. Tafsiran sedemikian dirumuskan kerana s 2 Akta tidak menggunakan ungkapan 'perjanjian untuk membeli', 'perjanjian untuk menjual' atau 'rundingan-rundingan penjualan'.

[10] Oleh itu, kerana belum ada penyerahan dari Bob kepada SP4 di dalam kes rayuan semasa, maka tidak boleh dikatakan kedua-dua perayu sedang 'mengedar' dadah seperti yang dimaksudkan di bawah s 2 Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta').

[11] Di sebaliknya timbalan pendakwa raya menjawab bahawa jelas terdapat perbincangan antara SP4 dan Din (perayu pertama) untuk jual beli dadah, di mana Bob (perayu kedua) juga hadir bersama. Tindakan perayu kedua 'membawa' dadah di dalam beg plastik putih dan menunjukkannya kepada SP4 juga adalah suatu 'pengedaran' seperti yang ditakrifkan di bawah s 2 Akta.

[12] Dihujahkan fakta kes di dalam *Public Prosecutor v Sa' ari bin Jusoh* adalah berlainan sedikit kerana di dalam kes itu tertuduh telah meletakkan beg plastik yang mengandungi dadah di suatu tempat dan telah meminta agar agen perangkap polis pergi mengambilnya sendiri dari tempat itu. Di dalam kes rayuan semasa perayu kedua sendiri yang telah membawa dadah yang terdapat di dalam beg plastik putih itu kepada SP4 dan menunjukkan dadah itu kepada SP4.

KEPUTUSAN MAHKAMAH

[13] Seksyen 2 Akta memperuntukkan seperti berikut:

> 'pengedaran dadah' termasuklah melakukan salah satu daripada perbuatan-perbuatan ini, iaitu mengilang, mengimport, mengeksport, menyimpan, menyorok, membeli, menjual, memberi, menerima, menyetor,

mengendalikan, mengangkut, membawa, menghantar, mengirim, berusaha mendapatkannya, membekal atau mengedar sesuatu dadah berbahaya atau dengan cara lain di bawah penguatkuasaan Akta ini atau peraturan-peraturan yang dibuat di bawah Akta ini.

[14] Jelas selain dari perkataan 'membeli', terdapat juga perkataan-perkataan 'mengangkut, membawa, menghantar, membekalkan ...' di bawah s 2 Akta. Oleh itu sesuatu perbuatan atau tindakan yang termasuk di bawah mana-mana satu perkataan di atas bolehlah ditakrifkan sebagai 'pengedaran'.

[15] Jika di lihat kepada fakta kes ini, tidak dapat dinafikan bahawa memang SP4 berurusan dengan kedua-dua perayu untuk membeli dadah daripada mereka dengan harga RM1,000 satu kilogram. Setelah dipersetujui, Bob/perayu kedua 'membawa' dadah tersebut di dalam satu beg plastik dan menunjukkannya kepada SP4. Seperti yang saya katakan di atas, perbuatan 'membawa' ini sahaja adalah mencukupi untuk ditakrifkan sebagai 'mengedar' di bawah s 2 Akta walau pun penyerahan dadah secara fizikal masih belum berlaku lagi sebab pasukan perangkap polis telah menyerbu dan terus menangkap kedua-dua perayu sebelum penyerahan dadah dapat dibuat.

[16] Adalah jelas juga takrifan di bawah s 2 Akta bertujuan memberi makna yang seluasnya kepada perkataan 'mengedar' sehingga 'membawa' dadah juga boleh dikatakan sebagai mengedar. Di dalam kes ini perbuatan mengedar diperkuatkan lagi dengan adanya perbincangan jual beli dadah berkenaan sebelum itu antara SP4 dan kedua-dua perayu.

[17] Peguambela yang bijaksana ada juga menghujahkan bahawa oleh kerana pemberi maklumat polis itu tidak di panggil sebagai saksi pendakwaan, maka inferens bertentangan di bawah s 114(g) Akta Keterangan adalah terpakai.

[18] Tetapi isu ini telah pun diputuskan di dalam kes *Pendakwa Raya v Mansor bin Mohd Rashid & Anor* [1996] 3 MLJ 560; [1997] 1 CLJ 233 di mana mahkamah ini, antara lain, memutuskan:

(7) Walaupun informer telah memperkenalkan ejen provokasi polis kepada penentang kedua, tiada keterangan yang menunjukkan bahawa informer telah membuat apa-apa kecuali hadir sewaktu perundingan. Nampaknya kehadirannya hanyalah untuk menunjukkan kepada penentang-penentang bahawa niat ejen provokasi untuk membeli ganja adalah benar. Jika pun informer telah melampaui had seseorang informer dan dengan itu menjadi ejen provokasi, terdapat keterangan yang lebih daripada boleh dipercayai yang menunjukkan penglibatan penentang-penentang dalam perundingan dan persetujuan untuk menjual ganja kepada ejen provokasi polis (lihat ms 578F-H); *Munusamy v PP* [1987] 1 MLJ 492 diikut, *Namasiyiam & Ors v PP* [1987] 2 MLJ 336 dibeza.

(8) Keputusan untuk menggunakan inferens bertentangan di bawah s 114 Akta tersebut bukanlah mengenai rukun yang tidak fleksibel tetapi bergantung kepada keadaan setiap kes tertentu. Persoalan yang harus dipertimbangkan ialah sama ada kewujudan sesuatu fakta atau keadaan membuatkan kewujudan suatu fakta atau keadaan lain begitu mungkin hinggakan ia boleh dianggap wujud. Jawapannya mestilah berbeza menurut keadaan, sifat fakta yang perlu dibuktikan dan kepentingannya dalam kontroversi, cara ia biasanya dibuktikan, sifat kualiti dan kebolehpercayaan keterangan yang tidak dikemukakan dan sama ada ia mudah atau tidak didapatkan oleh pihak yang terlibat (lihat ms 579D-E).

(9) Memandangkan takrifan 'pengedaran' dan keterangan yang dikemukakan termasuk keterangan atas jualan, mahkamah ini berpendapat bahawa fakta informer dan Amran tidak dipanggil tidak menjejaskan kejayaan pihak pendakwa di penutup kesnya dalam mewujudkan suatu kes di bawah s 180 Kanun Prosedur Jenayah (NMB Bab6), bahawa suatu kes di bawah s 180 tersebut terhadap kedua-dua penentang telah pun dibuat, dan ini adalah demikian jika pun ujian 'bukti melampaui keraguan munasabah' yang lebih ketat dipakai seperti yang dikemukakan dalam *Arulpragasan a/l Sandaraju v PP* (Rayuan Jenayah Mahkamah Persekutuan No 05-237 Tahun 1992) (lihat ms 579I dan 580A-B).

[19] Begitu juga di dalam kes rayuan semasa peranan pemberi maklumat hanyalah untuk memperkenalkan agen provokasi (SP4) kepada perayu-perayu sahaja. Dia tidak memainkan apa-apa peranan selain dari itu. Oleh itu kami berpendapat kegagalan pihak pendakwaan untuk memanggil pemberi maklumat itu sebagai saksi tidak menjejas atau memudaratkan kes pendakwaan. Tidak ada ketidakadilan yang berlaku.

[20] Di atas sebab-sebab di atas, rayuan oleh kedua-dua perayu ditolak. Sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi dikekalkan.

Rayuan kedua-dua perayu ditolak; sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi dikekalkan.

Dilaporkan oleh Dzulqarnain Ab Fatar